మానసమయూరి

– కస్తూరి మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

'చాలా థాంక్సండీ.. నిన్న మా అమ్మాయి పాట విన్నారు. మీకు నచ్చిందని చెప్పారు' కార్యక్రమానికి వచ్చిన వారి సీటు దగ్గరకు వచ్చి ధన్యవాదాలు చెప్తోంది కల్పన.

ఆమె తన దగ్గరకు వచ్చి 'థాంక్స్' చెప్పగానే అన్నాడు శరత్.

'నిజంగా. కార్యక్రమానికి రావటం నా అదృష్టం. చాలా బాగా పాడింది. నేనూహించలేదు' అన్నాడు మనఃస్ఫూర్తిగా.

'నా బాధ అదేనండి. చాలా చక్కగా పాడుతుంది. కానీ తన స్వరాన్ని ఉపయోగించుకుని పైకి వెళ్ళాలన్న ఆలోచనలేదు. పాట ఆనందం కోసం, ఆత్మశాంతికోసం, డబ్బుకోసం కాదంటుంది. ఎంత చెప్పినా వినటంలేదు. నా జీవితం ఇలా అయిపోయింది. నేను నేర్చుకున్న కళ ఎందుకూ పనికి రాకుండా అయిపోయింది. దాని 'కళ' వ్యర్థం కాకూడదని నా తపన.' ముక్కూ మొహం తెలియని వాడితో తన బాధలు పంచుకుంటోందంటేనే ఆమె ఎంతగా బాధపడుతోందో అర్థం చేసుకోవచ్చు.

కానీ.. ఒక వ్యక్తి 'కళ' వ్యర్థమయిందో, సార్థకమయిందో ఎవరు నిర్ణయిస్తారు? దానికి కొలబద్దమేమిటి?

ఒక అత్యద్భుతమైన కళాకారుడు ఎవరికీ తెలియకుండా అనామకుడిగా మిగిలిపోవచ్చు. కానీ అలా అనామకుడిగా మిగిలిపోయినా ఆ వ్యక్తి తన కళలోనే ఆనందంగా, సంతృప్తిగా ఉండవచ్చు.

మరో కళాకారుడు, కళాప్రదర్శన ద్వారా గొప్ప పేరు సంపాదించవచ్చు. అతని కళవల్ల ప్రజలకు అమితమైన ఆనందం కలగవచ్చు. కానీ లోలోపల ఆ కళాకారుడు అసంతృప్తితో రగులుతూండవచ్చు.

గొప్ప పేరు సంపాదించినా అసంతృప్తితో రగిలే కళాకారుడి కళ సార్థకమయినట్టా?

అనామకుడిగా మిగిలినా సంతృప్తిగా తన కళను కొద్దిమందికే ప్రదర్శించే కళాకారుడి కళ సార్థకమయినట్టా?

'మీ అమ్మాయి ఉద్యోగం చేస్తోందా?' అడిగాడు శరత్.

'చేస్తోంది, మన ఆఫీసులోనే. కానీ దానికున్న టాలెంట్‌కి అది ఈపాటికే సినీరంగాన్ని ఏలుతూ ఉండేది' అంది కల్పన.

శరత్ మాట్లాడలేదు.

సినిమా ఇప్పుడు మన జీవితాలను శాసిస్తోంది. సినిమానే జీవితం అయిపోయింది. ఒక రచయిత ఎంత గొప్పవాడైనా సినిమాలకు రాస్తేనే అతడి 'కళ'కు సార్థకత.

ఒక గాయకుడు ఎంత గొప్పవాడయినా సినిమాల్లో పాడితేనే అతడి కళకు సార్థకత.

ఒక నటుడు ఎంత గొప్పవాడయినా సినిమాలలో నటిస్తేనే అతడి కళకు సార్థకత.

సినిమాలేనా కళకు సార్థకత?

సినిమా అన్నది పలు విభిన్నమైన కళల సమ్మిశ్రితం. అలాంటప్పుడు కళాకారులు తమ తమ వ్యక్తిత్వాలు, అహాలు మరిచి కళాప్రదర్శన అత్యుత్తమ స్థాయిలో పరిమితులలో ఒదిగి ప్రదర్శించటమేనా ఆధునిక సమాజంలో కళకు సార్ధకత?

'మళ్ళీ ఇవాళ సాయంత్రం త్యాగరాయగాన సభలో మా అమ్మాయి పాట ఉంది. మీరు వీలుంటే రండి' అందామె.

తల ఊపాడు శరత్.

సాయంత్రం కాగానే వద్దనుకుంటూనే త్యాగరాయ గాన సభ చేరుకున్నాడు. అది ఓ సినిమా పాటల కార్యక్రమం.

బయట పోస్టు మీద ఓ ఇరవయ్యి దాకా గాయనిల బొమ్మలున్నాయి. దాన్లో ఓ మూల ఉంది శిల్ప బొమ్మ.

బొమ్మవైపు తదేకంగా చూశాడు శరత్.

ఎవరిలో ఏ దివ్యశక్తి ఉందో ఎలా గుర్తించటం?

ఇరవైమంది గాయనుల బొమ్మల్లో ఒక బొమ్మ శిల్ప.

ఇప్పుడు ఆ బొమ్మలు చూస్తుంటే ఎవరు ఆకర్షణీయంగా ఉన్నారో దృష్టి వారిమీదకే వెళ్తుంది. కానీ గొంతు విప్పేదాకా ఎవరి కళ ఎంతో ఎవరికీ తెలియదు. కార్యక్రమం ఆరంభమవుతున్న సూచనగా మైకులో మాటలు వినిపించాయి. హాలు నిండుగా ఉంది.

సినిమా పాటల కార్యక్రమం అయితే ఎంత మంది ఉన్నారు..!

'ఇదే శాస్త్రీయ సంగీత కార్యక్రమమో, నృత్యమో అయితే ఎంత మంది ఉండేవారు? త్యాగరాయ గానసభలో పెద్ద హాలు పక్కనే మినీ హాలు ఉంటుంది. దాన్లో సాహిత్య కార్యక్రమాలు 'అనాధ'ల్లా సాగుతాయి. ఏవో కొన్ని కార్యక్రమాలు తప్ప పది దాటదు సంఖ్య.

ఒకరొకరు వస్తున్నారు. పాటలు పాడుతున్నారు.

కొందరు రెండు మూడు పాటలు పాడుతున్నారు.

శిల్పను పిలవటంలేదు.

అందరూ బాగానే పాడుతున్నా పాటలలో ఏదో లోపం ఉన్నట్టనిపిస్తోంది శరత్‌కు.

ప్రతివాళ్ళూ పాటలు పాడతారు.

గొంతు బావున్న ప్రతి వారి పాట బాగున్నట్టు అనిపిస్తుంది.

కానీ ఒక ఘంటసాల, ఒక రఫీ, ఒక ముఖేశ్, ఒక కిషోర్, ఒక మన్నాడే - ఇలా ఎందుకని కొందరు కళాకారుల పాటలే గీటురాయిల్లా మిగిలిపోతాయి?

గాయనిలు ఎందరున్నా ఒక గీతారాయ్, ఒక లత మాత్రమే ఎందుకని ఇతరులకన్నా ప్రత్యేకంగా మిగిలిపోయారు?

శరత్ సందేహానికి సమాధానం త్వరలోనే లభించింది.

శిల్ప స్టేజ్ మీదకు వచ్చింది. పాట ఆరంభించింది.

ఓ... నిర్దయీ ప్రీతమ్.

అప్రతిభుడయ్యాడు శరత్.

ఆమె పాట పాడుతున్నట్టు లేదు. పాటను అనుభవిస్తున్నట్టుంది. పాటే తాను అయిపోయింది. ఆమె రాగాలాపననే వ్యక్తి శరీరంలోని ఆత్మను సంగీతమనే స్వరాలు తీగలతో బంధించి ఉత్తమ లోకాలకు లాక్కువెళ్ళేందుకు నాందీ ప్రస్తావన అనిపించింది.

ఓ నిర్దయీ ప్రీతమ్

ప్రణయ్ జగాకే

హృదయ్ చురాకే

చుప్ హువే క్యూం తుమ్....

అందరూ పాడతారు. పాటలో పలు విభిన్న భావాలను ప్రదర్శిస్తారు. కానీ కొందరే పాటను అనుభవిస్తూ పాడతారు. పాటే తామై పోతారు.. అలాంటి వారి 'కళ' ఇతరులకు భిన్నంగా నిలుస్తుంది.

ఇదీ తేడా!

మంచి గొంతు ఉంటే సరిపోదు.

అపారమైన ప్రతిభ ఉంటే సరిపోదు.

కావాల్సింది . తాదాత్మ్యం.. తన కళలో తన వ్యక్తిత్వాన్ని మిళితం చేసి కళనే తానైపోవటం.

ఆమె పాట అయిపోయిన తరువాత ఇతరుల పాట వినలేకపోయాడు.

లేచి వచ్చేశాడు..

ఇల్లు చేరుకున్నాడు.

స్రవంతి ఏదో అంది

అతడికి అది వినిపించలేదు.

ఆమె నవ్వినప్పుడు నవ్వాడు.

పిల్లలేదో అన్నారు...

నవ్వాడు..

అతడి చెవులలో హృదయంలో ఆమె పాటనే ధ్వనిస్తోంది.

అందరూ పడుకున్నా అతడు నిద్రపోలేకపోయాడు.

టేప్‌లో లతా పాటను వింటూ కూర్చున్నాడు...

'కళ' సరస్వతి స్వరూపం..

అది వ్యాపారం కాదు. అది పొగడ్తలు, ప్రశంసలు కాదు.

'కళ' అన్నది భగవతార్చన లాంటిది. తనలోని కళాప్రతిభను అతి పవిత్రంగా భగవంతుడికి అర్పణ చేస్తున్నట్టుగా ప్రదర్శించటం కళకు సార్ధకత. మిగతా పేర్లు ప్రశంసలు, డబ్బులు, బహుమతులు అన్నీ వ్యర్థం.. అతడికి ప్రాచీన భారతంలో అనేక శిల్పులు తమ వ్యక్తిగతాలకు, అహాలను వదిలి తమ కళను భగవదంకితంగా భావించి మందిరాలలో నిల్పిన శిల్పాలు గుర్తుకు వచ్చాయి.

అవును.. కళాకారులు ఎవరో కూడా తెలియరు.

ఎవరో శిల్పి పేరు చెప్తారు. ఈ మందిరం ఆ రోజు కట్టించాడని చెప్తారు.

కానీ మందిరం అణువణువునా ఏకాగ్రతతో భగవదత్తమైన కళను భగవదంకితంగా ప్రదర్శించిన కళాకారుల గురించి ఎవరికీ తెలియదు.

అదీ కళకు సార్ధకత!

ప్రపంచ వ్యాప్తంగా, ఏ నాగరికతలోనయినా కళను భగవదంకితంగా భావించి ప్రదర్శించినంత కాలం ఉత్కృష్టమైన కళ అత్యుత్తమ రీతిలో ప్రకటితమయింది. కళ వ్యాపారమైన మరుక్షణం దిగజారింది 'కళ'కాదు ... వ్యక్తి... సమాజం.

యే చందా శీతల్ కహలాతా

ఫెర్ క్యూ మేరే అంగ్ జలాతా

ఫూల్ సకోమల్, చాన్ మదన్ కా

శూత్ బన్‌కే తన్ మే ఛుబ్ జాతా!

ఎంత అద్భుతమైన భావం!

శీలతలమనుకునే చంద్రుడు విరహతాపంతో ఉన్న ఆమె శరీరాన్ని దహిస్తున్నాడు. పూలంతటి కోమలమైన మదనుడి బాణాలు, శూలంతో ఆమె శరీరంలో గుచ్చుకుంటున్నాయి.

ఎంత సున్నితమైన శృంగార భావం. ఎంత గొప్పగా విరహవేదనను ప్రదర్శిస్తున్నాడు కవి!

ఇది సినిమా పాటనా?

కాదు ఇది అత్యద్భుతమైన కవిత్వం.

సరస్వతీదేవి పాదాలపైన వాలిన అత్యంత సుందరమైన కుసుమం!

కళకు సార్థకత అది సినిమాలో ప్రదర్శితమయిందా? అన్న దాని వల్లరాదు. ఆ కళాకారుడు ఎంత చిత్తశుద్ధితో కళను ప్రదర్శించాడు అన్నదాని మీదనే ఆధారపడి ఉంటుంది.

మురికి నీళ్ళలో ప్రతిఫలించేటప్పుడు చంద్రుడు తన వెన్నెలను తక్కువ చేయడు కదా!

చంద్రుడు వెన్నెల వెదజల్లటంలో లోపం లేదు. తేడా ఉండదు. తేడా ఆ వెన్నెలను అందుకుని, అనుభవించే వారి హృదయంలో ఉంటుంది.

అలాగే కళాకారుడూ తన కలను చిత్తశుద్ధితో, నిజాయితీగా హృదయ పూర్వకంగా ప్రదర్శించాలి. మిగతాది అందుకునే వారి సంస్కారంపై ఆధారపడి ఉంటుంది.

‘ఇవాళ లంచ్ బయట తినేయండి. వంటకాలేదు. అన్నీ నేనొక్కర్తినే చూసుకోవటం ఎలా వీలవుతుంది?‘ అంది ప్రశాంతి.

‘ఏమైంది?‘ అడిగాడు శరత్.

‘కుక్కర్ పాడయింది. రిపేర్ చేయించటం కుదరలేదు. మీరేమో నిన్న ఆలస్యంగా వచ్చారు. నేనే కుక్కరు రిపేరు చేయించాలి. వండాలి. బయటకు వెళ్ళి డబ్బు సంపాదించాలి అంటే ఎలా కుదురుతుంది? ఎవరో ఒకరు సహాయం చేయవచ్చుకదా! మీ రెండుకూ పనికిరారు. ఎదిగిన పిల్లలు ఉన్నారు. వాళ్ళు దేనికీ సహాయానికి రారు. అన్ని తాపత్రయాలు నాకే కదా! ‘ ఆమె మాటలు వింటూ మౌనంగా తయారయ్యాడు శరత్.

ఇద్దరూ కలిసి బయలుదేరారు.

దారంతా ప్రశాంతి ఏదో మాట్లాడుతూనే ఉంది.

అన్యమనస్కంగా ఆమె మాటలు వింటూ డ్రైవ్ చేశాడు శరత్. అతడి హృదయాంతరాళాలలో ‘ఓ నిర్దయీ ప్రీతమ్‘ పాట ప్రతిధ్వనిస్తూనే ఉంది. ఏదో అలవికాని ఆనందం, విషాదాలు కలగలసి ఉబికి ఉబికి వస్తున్నాయి.

అన్యమనస్కంగా ఉన్న శరత్ దగ్గరకు ప్రభాకర్ వచ్చాడు. ప్రభాకర్ అతడి కొలీగు.

‘శరత్ నీతో మాట్లాడాలి. కాస్త టీ తాగుతూ మాట్లాడుకుందాం‘ అన్నాడు ప్రభాకర్.

అతడి ఆహ్వానాన్ని తిరస్కరిస్తూ ఏదో అనబోయిన శరత్, అతని ముఖం చూసి ఆగిపోయాడు.

వర్షించటానికి సిద్ధంగా ఉన్న మేఘాలలా ఉన్నాయి అతడికళ్ళు. ఎంతో ప్రయత్నం మీద భాధను అణచిపెడుతున్నట్టున్నాడు అతడు.

'పద' అన్నాడు శరత్.

బయట హోటల్‌లో ఇంకా పూర్తిగా కూర్చోకముందే ఏడుపు మొదలుపెట్టాడు ప్రభాకర్.

శరత్‌కి ఏమనాలో తెలియలేదు. ఇబ్బందిగా ఉంది.

అంత పెద్ద మనిషి చిన్న పిల్లవాడిలా వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూంటే ఏం చేయాలో తోచలేదు. పైగా అతడి ఏడుపుకి హోటల్‌లో ఉన్న వాళ్ళు ఈ వైపుకి చూడటం ఇంకా ఇబ్బందిగా ఉంది. అలా చూస్తున్న వాళ్ళల్లో పరిచితమైన ముఖాలు ఉండడం ఆ ఇబ్బందిని తీవ్రం చేస్తోంది.

ఏడుపు ఉధ్రుతం తగ్గిన తరువాత లేచి వెళ్ళి ముఖం కడుక్కుని వచ్చాడు..

కాస్సేపు మౌనంగా శరత్ ఎదురుగా చేతుల్లో ముఖం దాచుకుని కూర్చున్నాడు ప్రభాకర్.

'ఏమైంది?' మృదువుగా అడిగాడు శరత్.

మళ్ళీ ప్రభాకర్ కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండాయి.

'నేను ఎవ్వరికీ చెప్పుకోలేను. కడుపు చించుకుంటే కాళ్ళమీద పడుతుందంటారు. అలాగుంది నా పరిస్థితి.' అన్నాడు ప్రభాకర్. మాట్లాడుతూంటేనే అతడి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి.

ఎందుకో కారణం తెలియకుండానే ప్రభాకరరావును చూస్తే జాలిగా అనిపించింది. అంత వయసున్న మనిషి పసిపిల్లవాడిలా ఏడవాల్సి రావటం బాధాకరం. ఎందుకంటే మనిషి ఎదుగుతున్న కొద్దీ అనేక అనుభవాలు ఎదుర్కోవాల్సి వస్తుంది. కష్టాలు సుఖాలు అన్నీ అనుభవిస్తాడు. కాబట్టి ఎంతటి విషాదకరమైన పరిస్థితినయినా సంయమనంతో ఎదుర్కోగలుగుతాడు. కనీసం ఇలా అందరి ముందు పట్టుకోల్పోయి ఏడ్చేంత దుస్థితి ఉండకూడదు. కానీ...

'నీకు తెలుసుగా. నాకు ఒక కూతురు ఒక కొడుకు అని...' ఆరంభించాడు ప్రభాకరరావు.

శరత్‌కి తెలియదు.. తనలో ఇదొక లోపం గమనించాడు శరత్. సాధారణంగా ఇతరులు వ్యక్తిగత విషయాలు తెలుసుకుంటారు. ఒకరితో ఒకరు కుటుంబ స్థాయిలో సన్నిహిత సంబంధాలు కలిగి ఉంటారు. కానీ శరత్‌కు ఎవరి వ్యక్తిగత విషయాలు తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలం ఉండదు. అందుకే అనేకులతో అతడి స్నేహం ఆఫీసువరకే పరిమితమైపోతుంది. కానీ తనకు తెలియదని చెప్పకుండా తెలుసన్నట్టు తల ఊపాడు.

మన ఆఫీసులో చాలా తక్కువ మందికి తెలుసు. నా కొడుకు మెదడెదగనివాడు. చిన్నప్పుడు చాలా సతాయించాడు. వాడికి వయసొచ్చింది కానీ ఏమీ తెలియదు. పసిపిల్లవాడిలా చూసుకోవాలి. కానీ వయసు వల్ల అపుడప్పుడు చిరాకు పడతాడు. గోల చేస్తాడు. మా ఇద్దరి బెంగ మా తరువాత వాడు ఏమౌతాడో అనే!

అతడి వైపు పరిశీలనగా చూశాడు శరత్.. ఒక మనిషిని చూసి అతడి మనసులో ఉన్న బాధలు, హృదయానికయిన గాయాలు, అతడి ఎదలోతుల్లో అణగిన తుఫానులు తెలుసుకోవటం అసాధ్యం.

ఇన్నాళ్ళూ ప్రభాకరరావు గురించి ఉన్న అభిప్రాయం ఒక్కసారిగా మారిపోయింది. అతడిపైన జాలి కలిగింది.

ప్రభాకరరావు చెప్తూపోతున్నాడు. 'చిన్నప్పటి నుంచి నా కూతురిని, తమ్ముడి బాధ్యత నీదేనని చెప్తూ పెంచాము. తనని మానసికంగా సిద్ధం చేశాం. కానీ అది డిగ్రీ పూర్తి అవుతూనే ఓ పనికిరాని వెధవ ప్రేమలో పడింది. ఎంతో చెప్పి చూశాం. వినలేదు. ఇంట్లోంచి పారిపోయి పెళ్ళిచేసుకుంది.' చెప్తూంటేనే ప్రభాకరరావు ముఖంలో బాధ స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. తనని కాదని కూతురు వేరే

పెళ్ళి చేసుకున్నదానికన్నా, తమ్ముడి బాధ్యతను విస్మరించి, ఒక మనిషికి సాటి మనిషి మీద ఉండాల్సిన కనీస జాలి దయలను విస్మరించిందన్న బాధ అధికంగా కనిపిస్తోంది.

'అది పారిపోయి పెళ్ళి చేసుకున్న నేను బాధపడలేదు. ఆమె ఇంటర్మీడియెట్ ఫెయిలయి, ఎందుకూ పనికిరానివాడిని పెళ్ళి చేసుకుందని నేను బాధపడలేదు. వాళ్ళిద్దరూ తిండికి లేక బాధ పడుతుంటే నేను తెచ్చి ఇంట్లో పెట్టుకున్నాను. నిన్నరాత్రి.. ఏదో అల్లరి చేశాడని అది, దాని భర్త ఇద్దరూ కలిసి నా కొడుకుని చితకబాదారు. అడ్డువెళ్ళిన తల్లిని తోసేసింది. నా అల్లుడు నాపై చెయ్యి ఎత్తాడు. నేను అందుకూ బాధపడటం లేదు. కానీ నా కూతురు భర్తనే సమర్థించింది. నా ఇంట్లో ఉంటూ నా తిండి తింటూ మా మీదే చెయ్యెత్తారు. అదీ ఎందుకంటే తెలివిలేని నా కొడుకుని కొట్టినందుకు. నేను ప్రొద్దున్నే చెప్తాను ఇల్లొదిలి వేరే వెళ్ళిపొమ్మని.. అదీ బాధ. ఎందుకిలా అయిపోయింది.. నేను పెంపకంలో ఎక్కడా లోపం చెయ్యలేదు. అడిగింది ఇచ్చాను. చదువు చెప్పించాను..' అతడి కంటి నుండి బొటబొటా నీళ్ళు కారుతున్నాయి.

'నేనెందుకు బ్రతకాలి? ఎవరికోసం బ్రతకాలి? నా కూతురి గురించి నాకు బెంగలేదు. దాని బ్రతుకు అది బ్రతుకుతుంది. నా బెంగ నా మెదడెదగని అబ్బాయి.. నా భార్య గురించే. నేను లేకపోతే వాళ్ళిద్దరినీ బ్రతకనివ్వరు. నాకేదైనా హోమ్ ఉంటే చూడు. నా ఇల్లు వాళ్ళకి రాసిస్తాను. బ్రతికి ఉన్నంతకాలం నా కొడుకుని వాళ్ళు చూడాలి. నేను, నా భార్య నా పెన్షన్ మీద బ్రతుకుతాం..' ఏదేదో మాట్లాడుతున్నాడు ప్రభాకర్.

అతడి బాధ అర్థమవుతోంది శరత్‌కి.

సమాజంలో ప్రేమే దైవం అని ప్రచారం చేయటం ఓ గొప్ప పనిలా చలామణీ అవుతోంది. అదీ యువతీ, యువకుల ప్రేమ మాత్రమే దాన్లో తల్లిదండ్రులు ఈ తమ్ముడు, చెల్లెళ్ళ ప్రసక్తిలేదు. కేవలం లైంగిక ఆధారిత స్త్రీపురుష స్వార్థ ప్రేమను దైవంలా ప్రచారం చేస్తున్నారు. దాన్లో ఆలోచనకు తావులేదు. తల్లిదండ్రులు పిల్లల భవిష్యత్తుపై ఎలాంటి ఆశలు పెట్టుకుంటారన్న దానిపై ఆలోచనలేదు.

తల్లిదండ్రులు విలన్లు... దుష్మన్ జమానా.. జాలిమ్ జమానా.. అని ప్రేమను కాదన్న తల్లిదండ్రులను తిట్టటమే అభ్యుదయం. విచక్షణను విస్మరించటమే ప్రోగ్రెస్సివ్.

పెళ్ళికాకపోతే ఒక ప్రేమ పెళ్ళయితే పరపురుషుడితోనో, స్త్రీతోనో ప్రేమ ప్రొగ్రెస్సివ్.

దీన్లో మానవ సంబంధాల ప్రసక్తేలేదు. దాని ఫలితమే ఇది... అనిపించింది శరత్‌కు.

ఇటీవలే ఏదో పత్రికలో ఓ కథ చదివాడు. ఓ అమ్మాయి తండ్రి కుదిర్చిన పెళ్ళిని కాదంటుంది. అది తండ్రికి చెప్పదు. ఓ ఫ్రెండుని చెప్పింది. దాన్ని తన నిర్భయ స్వేచ్ఛ అంటుంది. పనిలేని వాళ్ళు, తెలివి లేని వాళ్ళు, కళ్ళకు గంతలు కట్టుకున్నా వాళ్ళంతా దాన్ని పొగిడేసి ఆకాశానికెత్తేశారు. శరత్‌కు అదే ఆశ్చర్యం అనిపిస్తుంది.

ఇంత ఆలోచనలు లేని మూర్ఖులా, మేధావి రచయితలు? ఏది స్వేచ్ఛ? ఏది విశృంఖలత్వం? ఏది వివక్షణ? ఏది మూర్ఖత్వం? ఏది అభ్యుదయం? ఏది నిజజీవితం? వంటి మౌలికమైన విషయాలు తెలుసుకోకుండా విచ్ఛిన్నకరమైన ప్రతిదాన్ని అభ్యుదయమని సమాజాన్ని భ్రష్టు పట్టించటమేనా వీళ్ళ పని?

ప్రభాకర రావును చూస్తే ఏమంటారు?

అతడికి పిల్లలను పెంచటం రాలేదని పిల్లల పెంపకం మీద ఓ లెక్చరిస్తారేమో!

లేచాడు ప్రభాకరరావు.

'సారీ.. థాంక్స్... నాకు తేలికగా ఉంది' అని గబగబా వెళ్ళిపోయాడు. మనిషి పైకి తనకు బోలెడంత మంది స్నేహితులున్నారని భ్రమపడతాడు. కానీ మనిషి ఎప్పుడూ ఒంటరే.

మనసులోని మాటను నిర్భయంగా చెప్పుకొనేందుకు ఓ మనిషిలేని ప్రతిమనిషీ ఒంటరే.

బిల్లు చెల్లించి బయటకు వస్తుంటే శరత్ దృష్టికి ఎటు చూసినా గలగలా నవ్వుతూ, జంటలు జంటలుగా మాట్లాడేస్తూ, ఒకరినొకరు తట్టుకుంటూ సినీనటుల్లా తిరుగుతున్న యువతీ యువకులే కనిపిస్తున్నారు.

వీళ్ళలో ఎంతమంది ప్రేమ నిజమైంది? అసలా వయసులో ప్రేమ అంటే తెలుస్తుందా? వీళ్ళలో ఇంతమంది ఇంటర్నెట్ పోర్న్ సైట్లలో మిగిలిపోతారు? ఎంతమంది ప్రేమలు విఫలమై బండరాళ్ళుగా మారతారు? ఎంతమంది సమాజం మీద ముద్రవేసే స్థాయికి ఎదుగుతారు?

వాళ్ళని చూస్తూంటే శరత్‌కి తన పిల్లలు గుర్తుకు వచ్చారు. అతని మనసు బాధతో నిండింది. వాళ్ళూ ఈ తరం వాళ్ళే. ఏదేమైనా పిల్లలతో సన్నిహితంగా మెలగాలి నిశ్చయించుకున్నాడు శరత్.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments